

raka po bližnji ulici z godbo na čelu polk vojakov. Minka steče gledat vojake in pusti Anico samo pri vodometu.

Mala Anica se je bila v tem naveličala igre s peskom. Zahotelo se ji je, da pljuska po vodi. Toda vodometov rob je bil precej visok, tako da deklica ni mogla gor. Anica pa si je vedela pomagati — bistra glavica! Vzame podnožnico, ki je stala tam blizu, pa jo nese k vodometu ter stopi nanjo. Hej, to je bilo veselje! Pa zagleda v vodi svojo kodrasto glavico! Hoče jo prijeti in — štrbunk, pade v vodo! Nemarna Minka pa ne sliši njenega vika. Bila je preoddaljena. Uбоgi otrok bi bil utonil, da ni bilo zraven Čuvaja. Zvesta žival je pazljivo in, skoro bi rekel, skrbno opazovala, kako je Anica plezala k vodometu in padla v vodo. Čuvaj takoj skoči za deklico, jo zagradi za krilo ter potegne iz vode. Kriče in jokaje leži otrok na zemlji, ko pride nezvesta pestunja in vidi, kaj se je zgodilo. Posuši brž otroka, ga tolaži ter nese v naročju domov. Ko pa sodnikovi zvedo, v kaki nevarnosti je bila Anica, takoj odslovijo nezvesto pestunjo. Zvesti pes Čuvaj je pa še danes pri njih. Imajo ga še veliko rajši kot prej: gladijo in božkajo ga vsak dan.

Frančiška Zupančič:

Pripovedka o angelčku s strtimi perutnicami.

Bil je v nebesih angelček, ljubkega telesa, z rjavimi kodrci na glavi in zlatimi perutnicami. Ta je bil nekoč na zemlji malo načajiv deček, a dobrega srca. Padel je ob neki nezdobi z jablane in si je zlomil tilnik. Hudo je trpel ter umrl. Stvarnik ga je vzel med krilatce, a ta angelček se ni mogel privaditi rajskemu življenju.

Trgal je cvetice po nebeških livadah. Ostal je tudi kot angelček — malo načajivček. Kadar so skle-

pali tovariši ročice k spevu v proslavo nebeškega Očeta, je potegnil on zdaj tega, zdaj onega angelčka za plašček in se mu hudomušno nasmehnil. Pravzaprav je bil ta krilatec nagajivček res preživahen za nebo, in vratar, sveti Peter, je zmajeval že tedaj s sivo glavo, ko je odpiral vrata mali nemirni dušici. Toda, ker je kodravček tolikrat v življenju ljubeznivo delil svoj kruhek z revnimi otročiči, drobil drobtinice vrabčkom v hudi zimi, se ga je neskončno dobri Bog usmilil, pa ga je vzel kljub njegovi nagajivosti in hudomušnosti v nebo. Vzel ga je v naročje, mu pogladil mehke kodrce pa rekel: »A sedaj bodi priden in poslušen, deček nagajivček!«

Nagajivček, ljubljencek roditeljev, se ni brž poboljšal v nebesih. Letal je s svojima zlatima perutnicama nad glavami pobožno zbranih zveličanih. V zlati škropilnici je imel roso, s katero mu je bilo zalivati rožni grm ob nebeškem vhodu. A nagajivček je oškropil z roso obraz sivolasemu vratarju Petru. In če ga je potem poklical nebeški Oče pred svoj prestol in ga ljubeznivo pokaral, tedaj je krilatec nagajivček žalostno povесil peruti in očesi, po ličecih mu je priteklo nekaj solz — a kmalu je bilo vse pozabljeno, ostal je prejšnji nagajivček.

Nekoč, ko so mali krilatci-tovariši snivali, naslonjeni na rožno-rdeče oblačke, večji pa odleteli na zemljo, napajat jo z osvežujočo roso, angelci-varilhi pa so bdeli pri svojih varovancih, je nagajivček pripel vrv med dva oblaka, sedel nanjo in se gugal med sinjim nebom in spečo zemljo. Toda naenkrat je začul nad seboj Stvarnikov glas. Tedaj mu je začelo glasno utripati srcece. A preden je mogel ustaviti gugajočo se vrv, je že letelo njegovo telesce navzdol. Razprostiral je ročice, klical, a zaman. Padal je in padal, počasi — izgubil zavest, da mu niti na misel ni prišlo, da uporabi perutnice.

Bolečina v hrbtu ga je predramila. Odprl je očesci in videl, da leži na travniku med zeleno travico in pisanimi cvetkami. In koncem travnika je uzrl cerkveni zvonik in prijazno vasico. »Oj, juhé, to je pa ljuba zemlja, tam ob cesti pa kažipot! In tam

naša domača vas in dragi naš dom!«, se je razveselil angelček. Hotel je razprostreti peruti in zleteti brž v domačo hišo. Toda, ko je hotel dvigniti perutnice, je začutil neizrečeno bolečino. Peroti sta mu viseli — ni ju mogel dvigniti; strti sta bili. Polomljeni od padca na zemljo. — Dušica angelska je zaplakala, sedel je angelček nazaj na zeleno, rosno tratico in plakal. Hladno je postajalo krilatcu, odetemu s tankim, belim plaščkom iz nebeške tkanine. Pot v nebo je bila zaprta, strti pa perutnici za polet v višave.

Krene angelček domov. Trudapolna je bila pot bosonogemu, čez drn, trn, kamenje in rosno trato. Le počasi in težavno je stopal. Utrujen je došel v lepem jutru do rodne hišice. Stopical je po stopnicah, odprl vrata velike, prostorne sobe. Pri mizi so zajtrkovali bratci, sestrice, mamica in atek. A nihče se ni ozrl nanj. Stekel je k mamici: »Mamica, mamica zlata, dobra, glejte me, svojega Mirkota!« A mamica ni videla nič in ni slišala nič dušice svojega ljubljénčka. Tudi bratci in sestrice ga niso videli. Neviden in neopažen kakor dih je bil živečim. Žalostno je odšel s strtima perutnicama iz rodne hiše.

Zunaj zagleda izprevod. Krilavec se pridruži maloštevilnim pogrebcom in dospe na pokopališče. Utrujen sede med dišeče cvetje malega groba ob pokopališki poti. Ko si otre solze, zazre na križu, pred katerim je sedel — svoje lastno ime: Mirko. Tu je bil torej njegov domek, tu sme počiti in tu mora ostati tako dolgo, da mu Bog odpusti njegovo lahkomiselnost in mu podari nove peruti, da splava nazaj v nebo.

O, da bi se ga usmilil Oče nebeški! Ponižno poklekne ubogi angelček, sklene ročice in zaprosi usmiljenja. Potolažen potem vstane, odgrne vejice bršlina, ki se je vzpenjal ob križu, in si naredi med njimi prostorček, zavetje pred solčno vročino in viharjem. Tu je bival odslej krilavec s strtimi perutnicami, pa prosil Očeta nebeškega odpuščanja in novih peruti. Nebeški Oče je slišal njegove prošnje, a hotel je čakati še dalje, da nagajivček popolnoma

spozna svojo lahkornost in se docela izpreobrne ter izpokori.

Tuinsem je spet obiskal neoplašeno svojo rodno vasico. V tisti borni kočici se je često mudil, kjer je že dolgo časa ležal na revni postelji siromašni grbasti Janček. Tam pri vznožju Jančkovega ležišča je posedal krilatec. Janček ga je videl, drug pa nihče. »Ali me res vidiš, Janček?«, ga je pogosto vprašal krilatec.

»Seveda te vidim! Bled in žalosten je tvoj obraz, a veliko lepši in svetlejši kot drugih otrok,« mu je odgovarjal Janček.

»Nihče drugi razen tebe me ne vidi in ne sliši; tudi mamica, zlata moja mamica ne. O, jaz ubogi, nagajivi Mirko, ki tudi v nebesih nisem hotel biti miren!« — je vzdihoval krilatec. In tožil je Jančku svojo bol. Skupno sta prosila na Jančkovi postelji Boga, da bi odpustil in se usmilil krilatca.

Nekega dne, ko je posetil krilatec zarana Jančka, je ta silno vzdihoval radi bolečin. Krilatec je prisedel k njemu, ga tolašil in mu pripovedoval o nebeški krasoti.

»O, da bi bil tudi jaz angelček!«, je vzdihnil bolni Janček.

»Oh, potem bi moral pa jaz ostati sam, čisto sam na svetu!« je zaplakal prestrašeno Mirko in se oprijel Jančkove ročice.

Zasmilil se je Jančku krilatec, in zašepetal mu je: »Ostanem rajši pri tebi! Bog mi daj zdravja! Ostanem pri tebi!«

A ljubi Bog je ukrenil drugače.

Neke noči, ko so vsi snivali, je poljubila Jančka smrt. Življenje v drobnem telescu je zastalo, oči so se zaprle. Dušici pa je dal Bog telesce angelsko in mu pripel zlate perutnice. Presrečni deček jih je radostno razprostrl — — — kar zaplaka ob vznožju postelje tovariš Mirko. A glej! Janček ga dvigne v svoje naročje in splava z njim v višave pred prestol Stvarnika.

Oče nebeški je vzel oba krilatca v svoje naročje in ju poljubil. In krilatec s strtim perutnicama

ma je povetil ponižno svojo kodrasto glavico ter solznih oči zaprosil dobrega nebeškega Očeta odpuščanja. Oče nebeški ga je pogladil z dobrotljivo roko. Strti perutnici sta odpadli in novi, zlati sta vzrastli. Sedaj je bil Mirko s svojim tovarišem srečen in priden med trumami krilatcev v nebeškem rajju.

Osojski: Ptička v novembru.

Oh, kako je to hudo,
oh, kako je to bridko,
ko je zmrzlo vse okrog:
polje, griči, vrt in log!

Nimam hiše,
nimam luknje,
večer piše —
jaz brez suknje.

Perja imam malo,
hladno je še to —
revče zmrzovalo
zopet noč bom vso . . .

A poglej — tu luknja mala!
Tukaj noč bom to prespala.
Ah, kakó prijetno tu je:
polno mehkega mahú je.
Hvala stokrat mu za to,
kdor nastlal je luknjo to!

